

စိုးမိုးစာပေ

လုံချင်းဝတ္ထုသစ်

ရင်မြတ်နိုး

နုလုံးသားဖြင့်ရေးသိသော

ပ န်း နှိ သ န်း ဝ ခု မြို့

ရှင်း...

မင်းက ငါမခေါ်ဘဲ ငါ့ဘဝထဲကို ဝင်လာတဲ့ သူပဲ။

ဒါပေမဲ့...

မင်းရှိနေခဲ့တာကို ငါပျော်တယ်ရှင်း။ မင်းကို ငါဘယ်လောက်ပဲ အနီ
င်ကျင့်ခဲ့ကျင့်ခဲ့ မင်း သည်းခံခဲ့တယ်နော်။ အဲဒီအချက်ကို ငါ့ဘဝတစ်သ
က်တာလုံး ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး ရှင်းရ
ယ်။

(မိုးဝသန်)

အခန်း(၁)

"ရှင်းပီတိ"

"ဗျာ"

"အထုပ်အပိုးတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား"

"ဟုတ် . . .ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

"ဒါဆို မကြွနဲ့ လိုက်သွားတော့"

မေမေ . . .

ရှင်း မသွားချင်ဘူး။

ရှင်း မေမေနဲ့ ပဲ နေချင်တယ်။ ဒေါ်ကြွေကြီးနဲ့ လိုက်မသွားပါရစေနဲ့ မေမေရယ်။ ရှင်း ရင်ထဲ ကနေ အော်ဟစ်ကာပြောနေမိပေမဲ့ အပြင်မှာ တော့ ရှင်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းစိုစိုရဲ့လေးက တင်းတင့်စေ့ပိတ် လို့ ရှိနေရသည် ။

ဒါ. . .

မေမေ့အမိန့်ပဲ။

ရှင်း မနာခံလို့ မရဘူးဆိုတာလည်း သိသည် ။

တည်တင်းနေတဲ့ မေမေမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ကာ ရှင်းရင် ထဲ ဝမ်းနည်းအားငယ် စိတ်လေးများ တိုးဝင်သွားရ၏။

"ဘာငိုင်နေတာလဲ ရှင်း၊ အထုပ်တွေ သွားယူလေ"

ရှင်းပီတိ

ဝှေ့ဝဲလာသည့် မျက်ရည်လေးများကို မေမေ မမြင်အောင်ထိန်းကာ နေရာလေးကနေ ချာခနဲ နေအောင် လှည့်ထွက်ပစ်လိုက်သည် ။ အခန်း လေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး ခုတင်လေးပေါ်တွင် တင်ထားသည့် လက်ဆွဲအိတ် ညစ်နွမ်းနွမ်းလေးကို ဆွဲယူကာ ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှန်းမသိ တဲ့ ရှင်းပီတိနေ တဲ့ အိပ်ခန်းလေးကို နောက်ဆုံးအကြိမ် နှုတ်ဆက်သည့် အနေနှင့် ဝှေ့ဝဲငေးမောစွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။

"ရှင်း"

"ဗျာ"

အောက်ထပ်မှ မေမေခေါ်သံကြောင့် ရှင်းပီတိ ပြန်ထူးလိုက်မိသည်။ ။

"ဘာလို့ ထွက်မလာသေးတာလဲ"

မေမေစကားသံစူးစူးကြောင့် ရှင်း ဘယ်လိုမှ ဆက်နေလို့ မရတော့မှန်းသိကာ အထုပ်လေး ဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။

အပေါ်ထပ်ကနေ လှေကားလေးအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ ဆင်းလာနေတဲ့ ရှင်းပီတိလေးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်နှင်းဆီနီတစ်ယောက် ကျေနပ်စွာ ပြုံးပစ်လိုက်သည်။ ။ ဖြူနုသော အသားအရေလေးနှင့် ချစ်စရာ ကောင်းသော မျက်နှာလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ရှင်းပီတိကို စူးရဲသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး တစ်ချက်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်၏။

"မကြွေ . . .ခေါ်သွားလို့ ရပြီ"

မမကြီးနှင်းဆီနီရဲ့ သတိပေးစကားကြောင့် ဒေါ်ကြွေ ထိုင်ရာကနေ ထလိုက်သည်။ ။

"ပေး . . .ရှင်း ကြီးကြွေ သယ်ပေးမယ်"

ရှင်းပီတိလေးလက်ထဲက အဝတ်အိတ်လေးကို လှမ်းယူလိုက်သူက အလုပ်သမားပွဲစား ဒေါ်ကြွေ။

"ရှင်း"

"ဗျာ"

"မေမေမှာ ထားတာတွေ တစ်ခုမှ မေ့မပစ်လိုက်နဲ့ နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

"မေမေ့ကို သိပ်ချစ်တယ်မဟုတ်လား ရှင်း"

မေမေရယ်...

ဘယ်လိုများ မေးလိုက်တာလဲဟင်။

ဟောဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ရှင်းအချစ်ဆုံးက မေမေပါပဲ။ မေမေအတွက် ရှင်းက လူဖြစ်လာတာပါ မေမေ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်းကိုပဲ မေမေက ချစ်သလား လို့ အမြဲမေးတတ်တယ်နော်။ မေမေကရော ရှင်းကို တကယ်ချစ်ရဲ့ လား မေမေ။ မေမေ ရှင်းကိုမချစ်ဘူး မဟုတ်လား မေမေ။

"အဟင်း...ဟင်း မေမေသိပါတယ်၊ ရှင်း မေမေ့ကို သိပ်ပြီး နာကြ ညှဉ်းမုန်းတီးနေမှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ အပြစ်မတင်ပါဘူး ရှင်း၊ ရှင်း မုန်း နိုင်ပါတယ်"

ဒေါ်နှင်းဆီနီ။

ရှင်းပီတိရဲ့ ခေါင်းလေးကို တစ်ချက်ပွတ်သပ်ကာ ပြောမိသည် ။

"ကဲ...အချိန်မစောတော့ဘူး သွားကြတော့"

ရှင်း ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရသည် ။

မေမေက နှင်နေပြီလေ။

ရှင်းကို သွားခိုင်းနေပြီ။

တကယ်သွားရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ရှင်းရင်ထဲမှာ ကြောက် စိတ်တွေရော ဝမ်းနည်း အားငယ်စိတ်တွေပါ တိုးဝင်လာရ၏။ မျက်ဝန်း အိမ်လေးထဲ မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ ဝေ့တက်လာ ရသည် ။

မေမေ...

ရှင်းမသွားချင်ဘူး။

‘စံရိပ်မြို့’ကို ရှင်း မသွားချင်ဘူးမေမေ။

ရှင်း...

မေမေနဲ့ ပဲ နေချင်တယ်။

"ရှင်း...သွားတော့လေ"

မေမေ့ရဲ့ မျက်နှာကို ရှင်း မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ စိမ်းသက်တဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေထဲမှာ အငြိုးအမုန်းတွေနဲ့ ပြည့်နှက်လို့ ။ မေမေနှုတ်ခမ်းစိုအိအိက တင်းတင်းစေ့ပိတ်နေသည် ။

ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးလျှင် ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့ မှ ပြန်မပြင်ဆင်တတ်သော မေမေ့ အကြောင်းကို သိထားတဲ့ ရှင်းအတွက်တော့ အိမ်ဖော်ပွဲစားကြီး ဒေါ်ကြွေနောက် လိုက်သွားရုံမှ တစ်ပါး ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

"ရှင်း သွားကြစို့"

ဒေါ်ကြွေက ရှင်းလက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်ကာ သတိပေးသည် ။

"မေမေ"

"ပြော"

"ရှင်း...မေမေ့ကို ကန်တော့ချင်တယ်"

"ဘယ်လို"

"ရှင်း မေမေ့ကို ကန်တော့ခဲ့ပါရစေ"

ရှင်းပီတိရဲ့ စကားကြောင့် ဒေါ်နှင်းဆီနီရဲ့ လှပတဲ့ မျက်ခုံးသွယ်တန်းလေးနှစ်ခု ထိစပ်လှလှ ပင် တွန့်ကြုတ်သွားကြသည် ။

"မေမေ"

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်မဆွဲစမ်းနဲ့ ရှင်း၊ အဲဒါ မေမေ မကြိုက်ဆုံးပဲ၊ အရေးကြီး တာက ကန်တော့မှ မေမေ ပီတိဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မေမေဖြစ်စေချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမှ မေမေ စိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာ ။ သွားတော့ ရှင်း၊ သံယောဇဉ်တွေနှောင်ပြီး တွယ်ငင်ချင်တဲ့ စိတ်တွေနဲ့ မေမေ့ကို ချည်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ၊ မေမေ လက်မခံနိုင်ဘူး"

စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာပြတ်သားလှသည်လား။

ရှင်း...

နောက်ဆုတ်ချင်နေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို မေမေမြင်တယ်ပေါ့နော်။ ဒါကြောင့် အစပြတ်အောင် မေမေ တုံးတိတိဖြတ်ချပေးလိုက်တာပေါ့လေ။

"ဒီမှာ . . .ရှင်း"

"ဗျာ"

"မေမေ မင်းကိုအမိန့်ပေးမယ်"

သူ့...

ခေါင်းလေးငုံ့ကာ နာခံလိုက်မိသည် ။

"အခုချက်ချင်း မကြွနဲ့ လိုက်သွားတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ"

"တာဝန်ကျေအောင် ထမ်းဆောင်ပါရှင်း"

"ဟုတ်"

"မေမေ့ကို စိတ်ပျက်အောင် မလုပ်နဲ့ "

"ဟုတ်"

"မေမေ့မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံး ရှင်းရဲ့ လက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်တယ်နော်၊ ဒါကို ရှင်း အမြဲတမ်းသတိထားပါ"

"ဟုတ်"

"သွားတော့ ရှင်း"

ရှင်း...

ငြိမ်သက်စွာပင် မေမေ့အမိန့်တွေကို နာခံနေမိသည်။

မေမေ့ရဲ့ အမှာ စကားဆုံးတာနှင့် ရှင်း ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲမော့ကာ မေမေ့မျက်နှာကို စူးစူး လေး တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးနောက်...

ဒေါ်ကြွေဘက်လှည့်စောင်းကြည့်ကာ...

"ကြီးကြွေ...ရှင်းတို့ သွားကြရအောင်"

"အေး... အေး ကလေး"

ပြောပြီးတာနှင့် နေရာကနေ ချာခနဲနေအောင် ရှင်းထွက်ခဲ့မိသည်။
မေမေ့ဘက်သို့ လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့။

ရှင်းရဲ့ ခြေလှမ်းလေးတွေက နန်းတော်ကြီးတမျှ ကြီးမားကျယ်ဝန်းခမ်းနားလှသော တိုက် အိမ်ကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်သို့ ဦးတည်နေ၏။

"မကြွေ"

"ရှင်...မမကြီး"

"အရာရာကို စိတ်ချပါရစေ"

"ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး"

"ဘာအမှားအယွင်းမှ မရှိစေနဲ့ မကြွေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သွားတော့"

"ဟုတ်"

အိမ်ဖော်ပွဲစား ဒေါ်ကြွေတစ်ယောက် အဝတ်ထုပ်လေးကိုဆွဲကာ ဒေါ်နှင်းဆီနီကို တစ်ချက်မျှ ဦးညွှတ်ပြီး ကျောခိုင်းကာ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ။

အပြင်မှာ . . .

အသင့်စောင့်နေတဲ့ တက္ကစီကားလေးပေါ် လှမ်းကြည့်တော့ ရှင်းပီတိက အခန့်သားလေးထိုင် နေတာ တွေ့ရ၏။ ဒေါ်ကြွေ သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ခိုးရှိုက်ကာ တက္ကစီလေးပေါ် တက်လိုက်သည်။ ။

ပြီးနောက် . . .

ကားဆရာအား သွားမည့်နေရာလေး ကပ်ပြီးပြောလိုက်၏။

ကားလေးက . . .

ငြိမ်ခနဲ မောင်းထွက်သွား၏။

ကြီးမားကျယ်ပြန့်လွန်းသော ခြံကျယ်ကြီးထဲကနေ ကျောခိုင်းကာ လေအလျဉ်လိုပင် ကား လေးက ပြေးထွက်သွားချေတော့သည်။ ။

အခန်း(၂)

"စံရိပ်မြို့"

ကားအဝင်ဝတံခါးလေးဘေးတွင် သစ်သားစာလုံးကြီးတွေနဲ့ ထွင်းထုထားသော ဆိုင်းဘုတ် လေး။

ထိုဆိုင်းဘုတ်လေးကို ဖတ်ပြီး ရှင်းရင်ထဲ ကြောက်စိတ်များ အလိုလို တိုးဝင်လာရ၏။ မြဲမြံ အောင်ရပ်နေတဲ့ ဒူးတွေက အလိုလို ကွေးညွတ်ချင်နေသည် ။ လူခေါ်ဘဲလ်လေးကို အဆက်မပြတ် တီးနေတဲ့ ဒေါ်ကြွေကိုကြည့်ပြီး တားဆီးလိုစိတ်တွေ ပြင်းပြလာရ၏။

သို့သော်...

ရှင်း မတားဆီးမိပါ။

ဝင်းတံခါးသံပန်းကြီးကို ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေမိသည် ။

ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်တွေကို ဖြေသိမ့်ကာ တစ်ယောက်တည်း အားတင်းနေမိ၏။

ရှင်း...

ဒီခြံကြီးထဲကို ရအောင်ဝင်ရမည်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို မွေးထားမိသည် ။

"ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲ ခင်ဗျာ"

မေးသံတစ်ခုကြောင့် ရှင်းရဲ့ အတွေးလေးများ ပျောက်ကာ အသံလာ ရာဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက် တော့ အသားညိုညို ထောင်ထောင်မောင်း မောင်း ခြံစောင့်လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

"ကျွန်မ. . . ပွဲစားမကြွေပါ။ ဒေါ်တော်ဝင်နန်းက မှာ ထားလို့ လာခဲ့ တာပါ"

"ခဏစောင့်ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

လူထွားကြီးက ပြန်လှည့်ထွက်သွားပြန်၏။

ရှင်းနဲ့ ဒေါ်ကြွေ. . .

ခြံတံခါးအပြင်ဘက်လေးမှာ ရပ်စောင့်ပြီး ကျန်ခဲ့ရပြန်သည် ။

သိပ်မကြာပါ ထိုလူထွားကြီး ပြန်ရောက် လာပြီး လူဝင်ပေါက်တံခါး ချပ်လေးအား ဖွင့်ပေးပြီး ဝင်စေ၏။

"ဝင်ကြ. . . ဒေါ်တော်ဝင်နန်း စောင့်နေတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်"

ဒေါ်ကြွေ နောက်ကနေ ခပ်ယိုယိုလေး လိုက်ဝင်လိုက်တဲ့ ရှင်းကို ထို လူထွားကြီးက စူးစူး နှင့်နှင့်ကြီး စိုက်ကြည့်တာမို့ ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန် ကာ ကြောက်ဖူးလေးတွေပင် တုန်သွားရသည် ။

"ဒီကောင်လေးကို လာပို့တာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်"

"ဖြစ်ပါ့မလားကွာ. . . ကြည့်ရတာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ နွဲ့နွဲ့လေး"

"ရှင်"

ခြံစောင့်လူထွားကြီးရဲ့ စကားကြောင့် ဒေါ်ကြွေ မျက်ဝန်းအကြည့်
တွေက ထိုလူကြီးဘက် ရောက်သွားရ၏။ လူထွားကြီး ဘာကိုဆိုလိုလို
က်မှန်း ဒေါ်ကြွေ သိပုံမရ။

"မိုးဝသန်အကြောင်း ကြားပြီးရဲ့ လား"

"ဟင့်အင်း"

"ကောင်းပါ့ဗျာ"

လူကြီးက သူ့နဖူးသူရိုက်ကာ တအံ့တသြရိုနေတော့သည် ။

ရှင်း...

ထိုလူကြီးရဲ့ ပြောဆိုပြုမူပုံကိုကြည့်ပြီး ကြောင်ငေးငေးလေး ဖြစ်နေ
ရသည် ။

ဒီလူကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ။

ရှင်း နားမလည်ပါ။

ရှင်းလိုပဲ ဒေါ်ကြွေကိုကြည့်ရတာလည်း သိပ်ပြီးနားမရှင်းတဲ့ ပုံစံ
လေး ဖြစ်နေတာ တွေ့ရ သည် ။

"ကဲ. . .ဒီတည့်တည့်ဆက်သွားတော့ တိုက်ကြီးထဲမှာ ဒေါ်တော်ဝင်န
န်း စောင့်နေတယ်"

"ဪ...ဟုတ်ကဲ့ရှင်"

ဒေါ်ကြွေက အဝတ်အိတ်လေးကိုဆွဲပြီး ဆေးဖြူသုတ်ထားသော တို
က်အိမ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည် ၍ ဆက်လျှောက်သွားသလို ရှင်းပီတိမှာ
လည်း ခြေလှမ်းသွက်သွက်လေးလှမ်းကာ ဒေါ်ကြွေ နောက်ကနေ လိုက်

ပါခဲ့ရတော့သည်။ ။

အိမ်တံခါးဝကြီးကိုတွန်းပြီး ဝင်လိုက်သည် ဆိုတာနှင့် အေးမြတဲ့ အတွေအထိကြောင့် ရှင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေး စိမ့်တက်သွားသလိုပင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ အဲယားကွန်းကို အဆုံးထိများ ဖွင့်ထား သလားမသိ တကယ့်ကို အေးစိမ့်နေ၏။ အစကတည်းက ခြေဖျားလက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်နေတဲ့ ရှင်းတစ်ယောက် ထုံကျဉ်လာသလို ခံစားရကာ လူက သတိပင်လစ်ချင်ချင်။ ခေါင်းလေးငုံ့နေရာမှ မိမိတိုးဝင်ရှင်သန်ရမည့် ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်ကို မရဲတရဲလေး စပ်စုလိုက်မိသည်။ ။

အားပါးပါး...။

ရှင်း ကြည့်ခဲ့ဖူးတဲ့ စင်ဒရဲလားကာတွန်းကားထဲက နန်းတော်ကြီးထဲကို အရှင်လတ်လတ်ကြီး ရောက်နေတာများ လားဟု စိတ်မှာ ထင်မှတ်သွားမိ၏။

ခန်းလုံးပြည့်ခင်းထားသော ကတ္တီပါကော်ဇောနီနီကြီးတွေ အနားသတ 'မ'ှာ ကြိုးထုံးလှလှ လေးတွေ အပွင့်ဖော်ထားသည့် ကတ္တီပါလိုက်ကာချပ်ကြီးတွေ နံရံချပ်ကြီးအပြည့် ထွင်းထုထားသော ပန်းကနုတ် ရုပ်လုံးကြွကြီးတွေကြောင့် စံရိပ်မြဲ၏ ထည်ဝါခမ်းနားမှုသည် မြင်ရသူ ရှင်းအဖို့ အံ့ဩ မှ င်တက်စရာ ဖြစ်နေရတော့သည်။ ။

မိုးပေါ်သို့ မော့ကြည့်မိတော့ ဖန်မီးဆိုင်းကြီးက ဝင့်ကြွားလင်းဖြာလို့

။

"လာကြဟေ့"

ခေါ်သံသည် မဝေးလွန်းသော နေရာမှ ထွက်လာတာမို့ ထိုနေရာလေးဆီသို့ ရှင်း လှမ်းကြည့် တော့ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဖြစ်ဟန်တူသော

လူကြီးတစ်ယောက်က ရှင်းနှင့် ဒေါ်ကြွေကို လှမ်းခေါ်နေ ခြင်းဖြစ်သည်

။

"လာ...ရှင်း"

"ဟုတ်"

ဒေါ်ကြွေနှင့်အတူ ရှင်းပီတိတစ်ယောက် အိမ်တော်ထိန်းလူကြီး၏ အနောက်ကနေ ခပ်ယိုယို လေး လိုက်သွားခဲ့ကြ၏။

"မေမေကြီး မကြွေတို့ ရောက်ပါပြီ"

"ဪ...အေး...အေး"

ဒေါ်တော်ဝင်နန်းတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးရဲ့ မလှမ်းမကမ်း လေးတွင် ခေါင်းလေးတွေ အသီးသီးငုံ့ကာ ရပ်နေကြသည့် အလုပ်သမားပွဲစား မကြွေနှင့် အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆီ လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာ ညိတ်ပြလိုက်သည် ။

"လာ...မကြွေ"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး"

ခေါ်သံက မတိုးလွန်းမကျယ်လွန်းလှပေမဲ့ အတော်ကို ဩဇာအာဏာ ရှိသော အသံတစ်ခုပဲ ဖြစ်သည် ။ ဒါ စံရိပ်မြို့ပိုင်ရှင် ဒေါ်တော်ဝင်နန်းဆိုသူရဲ့ အသံပဲ။ ဒေါ်ကြွေက ရှေ့သို့တိုးသွားပြီး ကတ္တီပါကော်ဇောလေးပေါ် အဝတ်ထုပ်လေးကို ချကာ ခပ်ယိုယိုလေး ထိုင်ချလိုက်တာမို့ ရှင်းလည်း ဒေါ်ကြွေနည်းတူ ပုဆစ်တုပ်လေး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လိုက်မိသည် ။

"မင်းလာပို့တာ ဒီကလေးလား"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး"

"အင်း... အရွယ်လေးကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့"

ဒေါ်တော်ဝင်နန်းရဲ့ စကားသံလေးက အဆက်အစပ်မရှိ
ရပ်တန့်သွား၏။

"ကောင်လေး... မျက်နှာမော့စမ်း"

ဟင်... ။

အမိန့်ပေးသံတစ်ခုက ရှင်းရဲ့ နားစည်ထဲ တိုးဝင်လာ၏။ ရှင်း ခန္ဓာ
ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်ကာ စိတ်တွေ အလှုပ်ရှားကြီး လှုပ်ရှားသွားရ
သည် ။ ဒေါ်တော်ဝင်နန်းက ခေါင်းလေးငုံ့ချထားတဲ့ ရှင်းပီတိကို
မော့ခိုင်းနေတာလေ။

"ရှင်း"

ဒေါ်ကြွေ အသားလေးလက်တို့လိုက်တာမို့ ရှင်း ကြောက်စိတ်တွေကို
မျိုသိပ်ကာ ခေါင်းလေး ကို ဆတ်ခနဲ မတ်ထောင်လိုက်သည် ။ မျက်နှာ
ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနှင့် ဒေါ်တော်ဝင်နန်းဆိုတဲ့ အဘွားကြီးဆီ
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အမလေး... ။

ရှင်း လန့်သွားရသည် ။

ဖျားသွားရ၏။

စူးရှတဲ့ မျက်ဝန်းစိမ်းများ အောက်တွင် အသက်ရှူမှားလောက်အောင်
ငပင် ဖြစ်သွားရ၏။

ဒေါ်တော်ဝင်နန်း။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် အဘွားကြီးတစ်ယောက်ဟု ခေါ်လို့ ရပေမဲ့ နုပျိုမှုကတော့ အံ့မခန်း ပါပဲ။ ဖြူနေသော အသားအရေ၊ သေသပ်စွာ ထုံးဖြူထားသော ဆံထုံးကြီးရဲ့ အလယ်တည့်တည့် ဦးခေါင်းထက်တွင် ထိုးထားသော စိန်ဆံထိုးကြီးနှင့် မာန်မာနတွေနဲ့ တင်းမာနေတဲ့ မျက်နှာထား တင်းတင်းကြီးတွေကြောင့် ရှင်းအကြည့်လေးကို လွဲလိုက်မိသည်။

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ရှင်း...ရှင်းပီတိပါ"

"အသက်ကရော"

"ဆယ့်သုံးနှစ်ပါခင်ဗျာ"

ဒေါ်တော်ဝင်နန်း ခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာညိတ်လိုက်၏။

ကောင်လေးက ဆင်းရဲနွမ်းပါးတာလေးကလွဲပြီး ရုပ်ရည်လေးက ထင်မထားလောက်အောင် သန့်ပြန့်နေ၏။ အသားလေးက ဖြူဖွေးပြီး သန့်စင်နေတာပဲ။ အဝတ်အစား စုတ်နွမ်းနွမ်းကြောင့် အရောင်အသွေးမထွက်ဘဲ ရှိနေခြင်းပင်။

"ဒီကလေးက သိပ်ပြီး လိမ္မာတာ မေမေကြီးရဲ့ ၊ နောက်ကြောင်းလည်း ရှင်းတယ်၊ သူမိဘ တွေက သူငယ်ငယ်လေးကတည်းက သေသွားကြပြီလေ၊ သူ့ကို ရွာက ကျွေးမွေးပြုစုထားရတာ၊ အခု တော့ သူ့အားသူကိုးနိုင်တဲ့ အရွယ်ရောက်လို့ မြို့မှာ အလုပ်သွင်းပေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ မေမေကြီးမှာ ထားတာကိုလည်း သတိရလို့လေ"

ဒေါ်ကြွေတစ်ယောက် လေသံအေးအေးလေးနှင့် ရှင်းပြနေမိ၏။ ဒေါ်တော်ဝင်နန်းရဲ့ မျက်နှာ ကိုလည်း ရဲရဲမကြည့်ရဲပါ။ ရင်ထဲမှာ တထိတ်

ထိတ်နှင့် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်ဆန်နေရ၏။

ငြင်းပယ်လိုက်မှာ စိုးရွံ့နေမိသည် ။

"မကြွေ"

"ရှင်"

"ကောင်လေးကိုထားခဲ့"

"ရှင်"

ဒေါ်ကြွေ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရသည် ။

"ရော့ . . .ညည်းအတွက်ပွဲစားခ"

အို . . .။

ဒေါ်ကြွေရင်ထဲ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားရသည် ။ ဒေါ်တော် ဝင်နန်း ကမ်းပေးနေတဲ့ ငွေစက္ကူအချို့ကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာကြီးက ဝင်း လက်သွားရ၏။

"မိုးဝဿန်အတွက် ဒီကောင်လေးကိုထားခဲ့မကြွေ"

"ဒါ . . .ဒါဆိုရှင်. . .ရှင်းကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီပေါ့နော် မေမေကြီး၊ မကြွေ ဝမ်းသာလိုက်တာ"

"သိပ်ပြီး ဝမ်းမသာနဲ့ ဦး မကြွေ"

"ရှင်"

"မိုးဝဿန် ကျောင်းကပြန်မလာသေးဘူး"

"ရှင်"

"ငဲ့မြေး အလိုမရှိဘူးဆိုရင် ဒီကလေးကို တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်တော

င် ဒီမှာ ထားမှာ မဟုတ် ဘူး၊ ဒီပွဲစားခကို ပေးထားတယ်ဆိုတာ ငါ့မြေး
ခေါင်းတစ်ချက်ခါတာနဲ့ ညည်း ဒီကလေးကို ပြန်ခေါ်သွားလို့ ရအောင်
လမ်းစရိတ် တစ်ခါတည်းပေးထားတာ၊ ကဲ ညည်းသွားနိုင်ပြီ၊ ညည်းရှိ
နေမယ့် လိပ်စာကို အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးထေကို ပေးထားခဲ့၊ ဒီကလေး
ကို လာပို့လို့ ရအောင် လိပ်စာပေးခဲ့ မကြွေ"

"ဟို. . .ဟို"

"ငါ့စကားကုန်သွားပြီ မကြွေ၊ ညည်းပြန်နိုင်ပြီ"

ဟာ. . .။

တင်းမာပြတ်သားလွန်းသော စကားတွေကြောင့် ရှင်းပီတိရဲ့ ရင်ထဲ
မှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုလေး တွေ ကြီးစိုးသွားရသည် ။ နားစည်ထဲမှာ မေ
မေ့ရဲ့ အမှာ စကားသံတွေက ဆူညံစွာပင် ပြန်ကြားယောင် မိ၏။

"ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ နေရအောင် ကြိုးစားရမယ် ရှင်း၊ ဘယ်တော့မှ ပြ
န်မလာရစေနဲ့ ၊ မင်း ပြန်လာရတဲ့ နေ့က မေမေ အရုံးကြီးရုံးသွားတဲ့ နေ့
ပဲ၊ အသက်နဲ့ ခန္ဓာ ကင်းကွာတဲ့ နေ့ပဲ ရှင်း၊ အဲဒီ တိုက်ကြီးထဲကို ရအော
င်ဝင်၊ မေမေပြန်မခေါ်မချင်း နေလို့ ရအောင် ကြိုးစား ရှင်း"တဲ့ ။

မေမေ. . .

ရှင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

မေမေ့ကိုပေးထားတဲ့ ကတိတည်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ မိုးဝဿန်ရဲ့ လက်ထဲ
မှာ ရောက်နေပြီမေမေ။ ရှင်း. . .ရှင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်။ အဲဒီကော
င်လေး မနေစေချင်ရင် ရှင်းပြန်ရမှာ ။ ရှင်း ရှင်း သိပ်ကြောက်တယ် မေ
မေ။

"ဦးထေ"

"ဗျာ...မေမေကြီး"

"ကောင်လေးကို ယာယီနေရာပေးလိုက်၊
မြေးလေးမိုးဝဿန်ကိုပြပြီးမှ အလုပ်ခန့်မယ်၊ မကြွေကို ပြန်ခိုင်းလိုက်
တော့"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေကြီး"

ပြီးပြီ။

အဘွား ဒေါ်တော်ဝင်နန်းရဲ့ အမှာ စကားကဆုံးသွားပြီ။

ဒေါ်ကြွေနဲ့ ရှင်းတို့ နေရာလေးကနေထကာ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦး
ထေဇောက် လိုက်ပါခဲ့ရ ၏။

"ရှင်း"

"ဗျာ"

"အားတင်းထားနော်...မိုးဝဿန်ထားချင်အောင်ကြိုးစား"

"ဟုတ်"

"ဒေါ်ကြွေ ပြန်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြွေ"

ဒေါ်ကြွေက ရှင်းရဲ့ အဝတ်အစားထုပ်လေးကို ပြောင်းပေးရင်း မှာ
နေ၏။ ရှင်းရင်ထဲ ဝမ်းနည်း စိတ်၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေအပြင် စိုးရိမ်စိတ်
တွေပါ တစ်ပြိုင်တည်း တိုးဝင်လာကြသည် ။ မျက်ဝန်းအိမ် မှ
မျက်ရည်ကြည်လေးများ ဝေ့ဝဲတက်လာရပေမဲ့ ဖောက်ခနဲ ကြွေဆင်းကျ
မသွားအောင် ထိန်းချုပ် တားဆီးထားမိသည် ။

ဆံနွယ်ညှိလေးတွေကို ထိုးဖွကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားတဲ့

ဒေါ်ကြွေနောက်ပိုင်းလေးကို ငေးကြည့်ကာ အားငယ်စိတ်များ
တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်နေရသည် ။

"ကောင်လေး"

"ဗျာ"

"လိုက်ခဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

အိမ်တော်ထိန်းကြီး ဦးထေရဲ့ အမိန့်အောက်တွင် လွန်ဆန်ရဲခြင်းမရှိ
စွာ ရှင်းပီတိတစ်ယောက် ကိုယ့်အဝတ်ထုပ်လေးကိုယ် ဆွဲကိုင်ကာ ခြေ
လှမ်းသွက်သွက်လေးတွေနှင့် လိုက်ပါသွားမိတော့သည် ။
